

וארן באיטי רשאי לראות עצמו כמדחום המראה בדייקנות מופלאה מה מצבי רוחה של החברה האמריקאית. ומהן המחלות הפוסטות בה בשעה נתונה. בשנת 1965 התעקש להפיק את בוני וקלייד על אפם וחמתם של אולפנים רבים ואכן, הסרט היה במרוצת השנים לא רק יצירה קלאר סית של הקולנוע האמריקאי. אלא גם הצ' לחה מיסחרית גדולה וסמל לתקופה של מחאה, מרדנות, אלימות והתמרמרות כללית.

את שינויי האקלים באמריקה אפשר היה לקרוא על פני שמפו שבו התעסקה היחידה שהטרידה את אזרחי אמריקה הטובים. התרכזה בין ארבע-רגלית של המיטה, שעה שהמדינה עצמה הלכה לכלבים, כפי שני תן לראות על מסכי הטלוויזיה המוארים. שהציגו את בחירתו של ניקסון לנשיא. ואילו היום, כל מה שמעניין את אמריקה קה הוא לעצור את העולם, לרדת ולעלות על רכבת הנוסעת בכיוון ההפוך, לפי חות למשך כמה עשרות שנים. זאת אפי שר לראות בשמיים יכולים לחכות, סירטו החדש של באיטי, שחשיבותו לא רק ב" עשרות המיליונים שהכניס לקופה (הרבי) עי ברשימת להיטי 1978). אלא בעיקר בהערכה הכללית שקיבלה את פניו, ובחתך הרחב של הקהל, מכל השכבות והמעמדות. שנהר לראותו.

הכוכב המפיק. באיטי, אחת הדמויות המזוהות ויוצאות-הדופן של הוליווד, החל

וארן באיטי כג'י פנדרטון שחקן, מפיק ובמאי

כאשר החליט לחבוש על ראשו את כובע המפיק, נוסף לזה של הכוכב, העיף בו עולם הסרטים מבטים ספקניים. וטען שזה עוד ילד מפונק אחד שרוצה להבטיח כי הסרט שבו הוא מופיע ישרת את תד" מיטו. תוך חודשים מעטים נדהמו הכל ונאלמו דום: הילד המפונק שכאילו לא ידע מאומה על הפקה, ירד לחיי חברה ורנו, שהפיקה את בוני וקלייד, בדרישות מסויי מות ומיקצועיות מאד. הוא לא ויתר אף על פרט אחד, ולא החמיץ הזדמנות להשי תמש באף פסיק אחד בחווה. שעה שהכל התכוננו לשנא אותו בלב שלם ולנקום בו את ניקמתם, הסתבר כי הוא אחראי לחוצפה הגדולה מכל: לא זו בלבד שהצי

ג'ודי פריסטלי ווארן באיטי ב"השמיים יכולים לחכות" הוליווד מיהרה לסלוח

נוישחקים אסורים

רובה חוליות (גורדון, תל-אביב, ישראל) — דרום תל-אביב, זמן קצר אחרי מלחמת הקוממיות. שתי קבוצות ילדים מנהלות את משחקן שלהם, משקפים במידה רבה את הרוח של הוריהם, ואת התקופה. מושגים של כבוד, לנשק, נאמנות או הגינות אצל הילדים, מתעבבים במצוקה הכלכלית והנפשית, בנישויים אחרי יצירת זהות ישראלית חדשה לפליטי השואה.

על הנייר זה נראה מרתק, והסרט מנסה בכל הרציונות להתמודד עם כל הנושאים הללו. הכוונות בוודאי טובות. התוצאות, טובות פחות. זהו סרט הלוקה את עצמו ברצינות מוגזמת. כל דמות חדורה קדושת המלל שבפיה, מה שגורם לכך שבמיקרים רבים נראים השחקנים כמי שכפאם שד.

אשר לבימוי ילדים, זוהי מלאכה קשה ומסוכנת, כי ילד יכול לגנוב, בחיך קטן אחד, את ההצגה מן השחקן המנוסה ביותר, מצד אחר, בלא הדרכה הולמת, הוא הופך בולעץ. בסרט זה, צריך להודות, חילדים אינם גונבים את ההצגה מאיש, והמבוגרים נאבקים בעצמם עם תפקידיהם, ולא בהצלחה יתרה.

הבעיה העיקרית טמונה, כנראה, בעובדה שהרעיון של השתקפות המוסר והערכים של החברה הישראלית בתוך חבורת ילדים, מאפיל על מיבנה הדמויות הסכימתי, על חידרה לעומקם של הנושאים שהטרידו את בני אותה התקופה ועל שיחזור חייהם באורח מלא ואמין. אין ספק שגם בעיות התקציב והממורות שבהן התלבטה הפקת הסרט, הביאו לווייתור על מרכיבים שונים שהיו יכולים לסייע לו. משום כך, קורה שהצופה אינו מוזמן להתקרב או להשי

ליח להכות את כולם בתדהמה, הוא גם הוציא מתחת ידיו הצלחה מיסחרית גדולה. לכן, תוך גיחוקי צער, מיהרה הוליווד לסלוח, להעריך מחדש את הבחור ולהתיינין מייד מתי ישוב להפיק סרט. **הכוכב הבמאי.** לכן, כשהחליט לעשות את השמיים יכולים לחכות לא פצה איש את פיו, אלא כדי לומר "כן". וכאשר באיטי בחר לביים את הסרט בעצמו, למרות שלא היה מצוייד בכל ניסיון קודם כבמאי, לא עירער על כך איש. למעשה,

ילדים משחקים במלחמה—מציאות ישראלית

תתף באמת בחוויות של הדמויות על חמשך, שנותרות כסקיצות שאותן אפשר להעריך או לאו, מרחוק. אשר לדמות הפאטטית ביותר בסרט כולו, דמותה של אופליה שטראהל, המגלמת את "פלסטינה", שדעתה נט" רפה עליה מאז שראתה את כל מי שפחתה נרצחת לפני עיניה בשואה, יהיו לה קשיים לעבור מן הבר אל האולם, בהתחשב בתדמית שנקבעה לגברת שטראהל בקולנוע הישראלי.

אילו נוצר רובה חוליות במציאות אחרת, אפשר היה לומר כי הבמאי אילן מושנון מראה סימנים מבטיחים של אדם חושב העושה ברצינות את סירטו הראשון. אלא שבישראל, קשה מאד לדעת מתי תינתן לו ההזדמנות לעשות סרט שני וליישם את חלקים שלמד בסרט הראשון.

כאלה יכולים לחכות, ואילו אותה בועת סבון קטנה שליטק מימי הזוהר של הוליווד, הולמת במיוחד את התקופה הנורכחית.

שחקן כדורגל. השמיים צריכים לחכות אינו, אלא גירסה מחודשת של סרט שזכה בזמנו בהצלחה גדולה מאד. היה זה לפני 38 שנים, והסרט נקרא אז הנה בא מר ג'ורדן. זהו סיפור על מתאגרף שנקטף מן החיים בטרם עת, וכשמסתברת הטעות ב"הנהלת החשבונות של מעלה, הוא נשלח

אנשים עורים לעולם הכא בסירטו של באיטי טעות בהנהלת החשבונות של מעלה

בחזרה, להשלים את יתרת שנותיו, בגופו של מיליונר קשות, שעומד להרצח על-ידי אשתו ומאהבה. באיטי, כמובן, נטל את הסיפור ושיפץ אותו לפי צורכי השעה. "לא יכולתי לר" את את עצמי כמתאגרף", הוא טוען, "אבל הייתי פעם שחקן כדורגל אמריקאי, מכאן השינוי בעיסוקו של הגיבור הנקרא בסרט ג'ו פנדלטון. חוץ מזה החיים מתנהלים היום בקצב אחר, והקצב הזה הופך חלק בלתי נפרד מן הסרט. הנטייה הפחדנית להאמין פחות בסבב האנושי, מוצאת גם היא ביטוי צנוע במיסגרת הסיפור. באיטי מצא תפקיד גם לשותפו לבימוי באק חני רי, המגלם את דמות עוזרו המבולבל והטירון, של מנהל החשבונות השמימי (ג'יימס מייסון). נוסף לכך, מאוכלס הסרט (המשך בעמוד 56)

הפליאה היחידה היתה צירופו של באק הנרי, תסריטאי שגון (הבוגר) ושחקן מפול"פל (האב בהתפשטות) כשותף לבימוי. באיטי בחר בו אחרי שניסה להטיל את כל עבודת הבימוי על מישהו מנוסה יותר, ארתור פן ומייק ניקולס, שאלהים פנה, היו עסוקים מדי, והנרי, שהירבה לעבוד עם ניקולס בעבר, נבחר במיוחד כדי להפי חית קצת מן הרצינות המוחלטת שתוקפת את באיטי בכל טעם שהוא עובר.

השמיים צריכים לחכות היה אמור להיות אתגרתה בדרך לדברים חשובים יותר, סריים על חייהם של הווארד יו המיליונר המיסטורי וג'ון ריד, העיתונאי הקומוניסטי האמריקאי שהנציח בכתבותו את מחת פאנצ'ו וילה במכסיקו ואת המהפכה הסובייטית ברוסיה. אלא שבחוש השישי המיוחד שלו, הרגיש באיטי שנושאים